

USA(sajnos)

(Reka, **2011.04.01** 23:25)

Mikor fognak a kutatok egy új szemleletből írni?

A tűzkultusz (mi az hogy kultusz? Nagyon zavaros azok a atvett szavak, nem lehet magyarul megmondani?) széles körben elterjedt a közép-ázsiai szkíta (milyen szó a szkíta? ilyen szó sose volt csak att vettük a görögöktől és perce majmulni kell? SZKITAK a SZEKELYEK!) népeknél, az ottani érméken tűzoltárokat láthatunk, melynek alapja minden bizonnyal a szkíták (SZEKELY) ősi hitére (SOSE VOLT HIT!!!!). Mindegy csak TUDAS.. Ok tudtak kinek aldoztak és imadkoztak) meg vissza.

Ószkatona

(Éva, **2011.03.29** 10:52)

Téged élmény olvasni!

Letisztáztad, érthetővé tetted ezt a zagyva írást!

Re: Ószkatona

(Ószkatona, **2011.03.31** 06:45)

Köszö, kedves Éva. Örülök hogy segíthettem.

kép

(Attila, **2011.03.29** 12:45)

Azt szeretném kérdezni, honnan származik a cikk végén látható kép? Honnan lehetne nagyobb méretben, jó minőségben letölteni. Fontos lenne! Köszönöm.

Fenntartással /2

(Ószkatona, **2011.03.28** 22:10)

A "tüzimádó" "illik ránk" állítás is alaptalan, mert máshol sem, azaz, néprajzi hagyományainkon kívül sem, találunk erre példát - mások elképzeléseiben vagy szándékos megtévesztéseiben kívül. Az ősmagyar hiedelemben a természet megnyilvánulásai mindenhol, minden korban, csak jelképezik az elképzelhetetlen Egyisten erő-összesség jelenlétét. Ezeket a megnyilvánulásokat magukat a magyar soha sem "imádta". A természet megnyilvánulásai - a tüzet beleértve - csak azért hiedelmi jellegűek mert Isten jelenlétét jelzik, ugyanúgy ahogy az asztalomról leguruló ceruza a tömegvonzás jelenlétét jelzi - nem valami ceruzában létező mozgó (varázsló, isteni, stb.) erőt.

De ezen írással más gond is van: Pl. az "áldozás", "áldozat" fogalom ismeretlen az ősmagyar hiedelemben. A magyarok Isten áldásáért fohászknak, hálát adnak Istennek, áldomást esznek-isznak, de semmiféle "áldozás" vagy "áldozat" följánlás szertartásról nem tudunk - a zsidókrisztianizmus rángerősökölása előtt. Az viszont lehet hogy idegenek, nem ismervén a magyar szokások alapjait, azon szokások jelentőségét sajátos távlataikból látták. Pl. amikor Hérodotosz leírja a mészárlást, melykor a szkíták elmondanak egy hálaadó imát és szertartásukat gyakorolják - pontosan abban az értelemben melyben az amerikai bennszülöttek megköszönik az elejtett vad életét, és a vad szájába kukoricát tesznek - abból a leírásból a csak ábrahámista ideológiákat ismerő olvasó "áldozás"-t következtet. Az Amerikába érkező zsidókrisztian papok 500 évvel ezelőtt ugyanezt a hibát követték el. Sőt, még ma sem tudnak megszabadulni judaista rögeszméiktől: Ha két testvér egymásra talál és összeölelkezik, megveregetik egymás hátát, akkor a judaista ideológia rabja azonnal Káin-t és Ábel-t lát bennük. Amilyen ember, olyan istene, olyan hiedelme, olyan távlata.

Itt érdemes megemlíteni hogy egyes zsidókrisztian vallások "szentségüket" mint pl. a hálaadást (eucharisztia) - a katolikusoknál az ostya vételét - magyarul "áldozás"-nak ("sacrificium"-nak), míg más nyelvekben "közös részvétel"-nek, "érintkezés"-nek ("communio"-nak) nevezik. Úgy látszik hogy a római egyház ügynökei a kezdetleges "áldozás" fogalmat úgy lopták be a magyarok hiedelemébe hogy azt a hálaadással azonosították.

Összegezve, fenntartásaim súlyosak.

Fenntartással /1

(Ószkatona, 2011.03.28 22:03)

Hiába, na: nem tudok megbarátkozni evvel az írással. A szerző egy néhány, alapnak szánt, föltevést ismertet, melyekre önmagukban alaptalan állításokat próbál emelni. Föltevései hitelét itt most nem érdemes vitatni, mert a hiba logikájában van, azaz, föltevései, szerintem, nem alapozzák meg következtetéseit.

Pl. azt írja hogy, "A 10. századi arab geográfusok úgy jellemezték a magyarokat, mint tűzimádókat és ez a magyar néprajzi hagyomány ismeretében nagyon is illik ránk."

Ezen mondat első fele nagyjából azt állítja hogy az arabok a magyarokat (szkíta = magyar) tűzimádóknak hitték. Második fele pedig azt hogy "tűzimádó" "illik ránk". Az első csúsztatás ott van elrejtve ahol a szerző a magyarok állítólagos hiedelmét (részben) az arabok elképzeléseivel próbálja bizonyítani. Az lehet hogy az arab geográfusok azt hitték hogy a magyarok tűzimádók, de attól a magyarok még nem lesznek tűzimádók. Pl. ha előveszem és megcsókolom édesanyám fényképét, attól nem leszek fényképimádó, függetlenül attól hogy valaki cselekedetemet miként fogja föl.

Továbbá, a szerző olyasmire alapozza állítását (néprajzi hagyományra), amiből képtelenség a tűzimádást következtetni. Néprajzi hagyományaink sehol sem bizonyítják - még csak nem is sugallják - hogy a magyarok tűzimádók lettek volna. A fölsorolt, bizonyítéknak szánt, példák csak azt sugallják hogy a tűznek hiedelmi jellege volt. A Nap, a kör, a Turul (sólyom), a kereszt, a kettőskereszt, az oroszlán, az életfa, a tudásfa is hiedelmi jellegű, de ezek a jelenségek ugyanazt az (egy)istenti jelenlétet jelképezik, és csak a tudatlan, fölületes vagy fondorlatos író állíthatja hogy a 21. századbeli

magyar 9 bálványt imádott - és írhat egy pl. "Magyarok bálványai" című cikket.

A szerző többistenhit (politeizmus) állítása is tarthatatlan. Pl. Isten, Teremtő, Mindenható (Pantokrátor), Úr, Világ Világa, Atyaisten, Anyaisten (Boldogasszony), Fiúisten (Jézus, Logos)... ma ezek az elnevezések ugyanazt az (egy) Istennek tekintett jelenséget címkézik, és csak a tudatlan, fölületes vagy fondorlatos kutató állíthatja egy néhány ezer év múlva hogy a 21. századbeli magyarnak tizenvalahány istene volt, - és írhat egy pl. "Magyar istenek" című cikket. Hasonlóképp, kisanya, család szíve, háziasszony, feleség, pár, hitves, ágyas, házastárs... is ugyanazt az egy személyt címkézi, és csak a tudatlan, fölületes vagy fondorlatos író állíthatja hogy a 21. századbeli magyar többnejes volt. Ugyanígy, a cikkben felsorolt "isten-nevek" is, mármint amelyek hitelesen a magyar-szkíta-hun néppel vannak kapcsolatba hozva, egy és ugyanaz az Isten különböző elnevezései, meghatározói vagy (következtetett) megnyilvánulásainak címkéi.

Fenntartással /2...